

Nasza Przyjaźń

1935 XI - BIULETYN PARAFII ŚW. MIKOŁAJA Styczeń 2017 Nr 372

SZCZĘŚLIWEGO NOWEGO 2017 ROKU!

Na progu nowego roku kalendarzowego wszystkim Parafianom i modlącym się w naszym kościele składamy najserdeczniejsze życzenia. Oby ten rok był dla nas dobry, oby nas zbliżył do ludzi i do Boga.

KOLEĐOWANIE PARAFIALNE
Parafialne spotkanie oplatkowe połączone z radosnym kolędowaniem odbędzie się w niedzielę **15 stycznia**. Rozpocznie się ono Mszą św. o **godz. 15.00**. Po niej przejdziemy do sali w piwnicach budynku plebanii. Nasze kolędowanie uświetni **zespół Duch mocą swą wieje**.

Niech każdy czuje się osobiście zaproszony.

PORZĄDEK WIZYTY DUSZPASTERSKIEJ 2016/2017

27 XII	Dietla, Blachnickiego 1-7
28 XII	Curie- Skłodowskiej Zamenhofa, Starowiślna Blachnickiego 7a – 11
29 XII	Wiślisko, Prochowa Masarska, Blich 3-6 Wielopole, Westerplatte
30 XII	Radziwiłłowska, Kurkowa

	Zybliekiewicza (bez nr 5) Blich 7-9, Strzelecka, Zygmunta Augusta
2 I	Zybliekiewicza 5 (kl. I-V) Librowszczyna Morsztynowska, Bujwida
3 I	Zybliekiewicza 5 (kl. VI-XI) Kopernika, Botaniczna, Borowickiej, Ariańska
4 I	Topolowa parz. 4-26 Bonerska parz., Łazarza
5 I	Grzegórzecka parz. Bonerska nieparz. Topolowa nieparz.
7 I	Grzegórzecka nieparz. Lubicz, Bosacka
9 I	Dwernickiego, Rzeźnicza Wincentego Pola
10 I	Żółkiewskiego, Miodowa, Metalowców
11 I	Daszyńskiego 8, 12, 16, 18
12 I	Daszyńskiego 20, 22, 24
13 I	Daszyńskiego 26,28,30, 32
14 I	Prażmowskiego, Sołtyka Olszańska, Siedleckiego
16 I	Chodkiewicza 3-10 Daszyńskiego 7, 9,11
17 I	Chodkiewicza 11-24 Daszyńskiego 13, 15
18 I	Topolowa 28-38 parz.
19 I	Topolowa 42-52 parz. Kołtątaja 2-9
20 I	Kołtątaja 10-16
21 I	Rakowicka, Lubomirskiego Daszyńsk.15a,17,19,21,21a
23 I	Daszyńskiego 23, 25
24 I	Daszyńskiego 27, 29
25 I	Gurgacza

Ministranci i lektorzy powiadają o odwiedzinach kapłana, ale tylko te osoby, które w ostatnich dwóch latach przyjmowały kolędę. **Nowych Parafian, osoby pominięte, jak również wszystkich, którzy nie mogą przyjąć wizyty duszpasterskiej we wskazanym terminie, prosimy o kontakt z kancelarią parafialną.**

W niedzielę **29 stycznia** zapraszamy na Msze święte w intencji odwiedzanych Parafian. Zostaną one odprawione o godz.:
6³⁰, 8, 9³⁰, 11³⁰, 13, 15 i 19.

Poniżej zamieszczamy kolejne z cyklu kazań fatimskich ks. Marcina Maślonia, przybliżających nam postać **Śl. Bożej Hanny Chrzanowskiej.**

Hanna Chrzanowska pracując po II wojnie światowej w Uniwersyteckiej Szkole Pielęgniarek i Położnych w Krakowie, zorganizowała pielęgniarstwo domowe. Znała dobrze to zagadnienie ze swego paromiesięcznego pobytu na stypendium w Stanach Zjednoczonych na przełomie lat 1946/47, gdzie pielęgnowanie chorych w domach doskonale już funkcjonowało. A trzeba pamiętać, że w Polsce nie było wtedy jeszcze ani pielęgniarek środowiskowych, ani opiekunek społecznych czy siostr PCK do pomocy chorym w domach. Ta praca zaczęła się dopiero w połowie lat 60. Mnóstwo ludzi biednych, chorych, zaniedbanych, kalek i inwalidów wiodło nędzny żywot, czasem w przerażających warunkach. Hanna organizowała takim chorym pomoc w ramach praktyki szkolnej. Przyjmowało się pod opiekę na 1-2 godziny dziennie ciężko chorych,

mieszkających z jakimś opiekunem — zazwyczaj starym współmałżonkiem, pracującą córką lub synem, starą matką, życzliwą sąsiadką. Jaka to była dla nich pomoc i ulga, i uspokojenie dla chorego!

Na początku lat 50. programy

szkolne zostały mocno okrojone właśnie na tym odcinku i Hanna Chrzanowska wraz ze swoimi najgorliwszymi koleżankami i uczennicami na własną rękę opiekowała się chorymi, tymi najbardziej opuszczonymi. Trzeba było jednak pilnie pomyśleć o jakiejś inicjatywie na większą skalę. We fragmentach swego pamiętnika Hanna pisze, że idąc kiedyś ulicą i rozmyślając, jak zapewnić opiekę swoim chorym, przeniknęła ją myśl: my pomagamy nieść krzyż Chrystusowi! Postanowiła oprzeć opiekę nad chorymi o Kościół.

Liczyła na znalezienie chętnych kobiet, które można przyuczyć do najprostszych zabiegów pielęgnacyjnych, by chorzy nie leżeli w brudzie i zaduchu, w zaniedbanu ciała i duszy.

Przed wszystkim należało zdobyć jakąś parafię, jakiegoś rozumiejącego proboszcza! Pomyślała o ks. infulacie Machayu z kościoła Mariackiego w Krakowie, z którym przelotnie zetknęła się w czasie wojny. Wtedy jedna z zaprzyjaźnionych uczennic poradziła jej, aby wybrała się do proboszcza kościoła Mariackiego z... Wujkiem, czyli wikarym parafii św. Floriana, ks. Karolem Wojtyłą. Poszli tam oboje. Ta pamiętna wizyta miała miejsce w czerwcu 1957 r. Hanna przedstawiła ks. Machayowi sytuację chorych, brak istnienia pielęgniarstwa domowego w ramach Służby Zdrowia, konieczność zaangażowania stałej, płatnej opiekunki chorych. Ks. Machay zgodził się zatrudnić parę kobiet nie tylko na terenie swojej parafii, ale także w innych. Powiedział wtedy: „Przecież miłość Chrystusa nie zna granic”. Ks. Machay skierował wtedy do Hanny s. Danię ze Zgromadzenia Najśw. Duszy Chrystusowej, dyplomowaną pielęgniarkę. Od 1958 r. zaczęła pracować 1 pielęgniarka, 1 siostra, parę przyuczonych pań, które często się jednak zmieniały. Były ubezpieczonymi pracownikami parafii, chodziły i pielęgnowały chorych w różnych dzielnicach Krakowa, nie robiąc przy tym żadnego rozgłosu. Wkrótce poczta pantoflowa zadziałała cicho i sprawnie. Przez cały okres PRL-u nigdzie ich nie wzywano, nie przesłuchiowano, za to wiele razy miały pod opieką także chorych partyjnych, którzy umierali pojednani z Bogiem.

W 1958 r. ks. Karol Wojtyła został pomocniczym biskupem krakowskim — ku wielkiej radości Hanny. Ożywiła się praca w diecezji, także w Pielęgniarstwie Parafialnym. Już

w Wielkim Poście 1960 r. ks. biskup wraz z Hanną odwiedził 35. chorych. Stało się to wkrótce corocznym zwyczajem, a później regułą podczas każdej wizytacji w terenie. Biskup Wojtyła interesował się zawsze całością opieki nad chorymi, pomagał Hannie w załatwianiu wielu spraw. Z jego inicjatywy Hanna w 1965 r. otrzymała od Ojca św. Pawła VI order „Pro Ecclesia et Pontifice” — za zasługi dla Kościoła i Papieża.

Już w początkach pracy Hanna nakreśliła zwięzły, jasny program pracy parafialnej opieki chorych. Pomimo niemałych trudności i niezrozumienia udało się jej w ciągu kilku, kilkunastu lat uaktywnić dużą część parafii krakowskich, a także parafii pozakrakowskich.

Wprowadzając nową siostrę do pracy, Hanna szukała także pań — ochotniczek z parafialnego zespołu charytatywnego i urządziła dla nich krótki, wprowadzający kurs, aby im przekazać podstawowe wiadomości dotyczące potrzeb ludzi chorych. Proste zabiegi pielęgnacyjne demonstrowała na prowizorycznie przygotowanym łóżku, ćwiczyła na jednej z pań mycie chorego i zmianę bielizny, obracanie, nacieranie, podnoszenie chorego. Hanna opracowała także 3-miesięczny kurs, około 300 godzin wykładów i ćwiczeń, a na zakończenie także kilka lub więcej dni praktyki razem z siostrą parafialną pielęgnowującą chorych. W ten sposób przeszkoliła ok. 500 sióstr i nowicjuszek, a także kilku braci zakonnych i kilka osób świeckich na 23. takich kursach, które odbywały się od roku 1964 do 1993. Osoby te dobrze sobie potem radziły

w pracy, a wiele sióstr wyjeżdżających na misje ze świadectwem takiego kursu, opatrzonym pieczęcią Kurii było od razu przyjmowanych do pracy w szpitalach.

W 1958 r. Hanna wprowadziła zwyczaj zanoszenia wigilii ubogim chorym i ich opiekunom, a także skromnych paczek świątecznych oraz symbolicznych prezencików imiennowych dla chorych. Dość wcześnie też były odprawiane Msze św. w mieszkaniach chorych. Dawniej Msza św. nie mogła być odprawiana „in cubiculo” — w sypialni chorego, a pozwolenia na jej odprawianie udzielał początkowo tylko ks. Prymas. Hanna zabiegała, aby mogły być uchylone te przepisy. Wkrótce Msze św. u chorych nie były już wielką rzadkością — wystarczyło pozwolenie biskupa, a potem tylko proboszcza. Hanna Chrzanowska chciała wzbogacić życie przewlekle chorych poprzez znalezienie dla nich jakichś rozrywek, towarzystwa, obudzenie zainteresowań. Dlatego poszukiwała dla nich opiekunów wśród ludzi młodych. Prosiła o możliwość kontaktu z klerykami w seminariach, klasztorach, nieco później także ze studentami z Duszpasterstw Akademickich.

W roku 1964 w Domu Rekolekcyjnym xx. Salwatorianów w Trzebini rozpoczęła organizowanie kilkudniowych rekolekcji dla chorych. Tam chorzy zapominali o chorobie, czuli radość życia. To było niezwykle połączenie wesołości z nastrojem modli-

tewnym. Tak wspominają uczestnicy: „Rekolekcje nie tylko pogłębiły moje życie religijne, ale uczyniły je ciekawszym dzięki znajomościom tam zawartym. Pobyt w Trzebini zaliczam do największych przyjemności od czasu, gdy zachorowałem. Nie umiałbym już żyć bez Trzebini. To sól mojego życia”. Te rekolekcje trzebińskie (4 turnusy 4-dniowe) organizowane były przez 21 lat do roku 1984.

Sł. B. Hanna Chrzanowska wypełniała swe serce radością poprzez organizację pielęgniarstwa parafialnego i rekolekcji dla chorych w Trzebini. I my możemy przez ducha służby wypełniać swe serce radością.

* * *

Katolickie Stowarzyszenie Pielęgniarek i Położnych Polskich serdecznie zaprasza na wykład Pana Prof. Dariusza Adamka zatytułowany: „Patogeneza chorób Alzheimera i Parkinsona – przeciwdziałanie demencji”. Wykład odbędzie się w środę **18 stycznia o godz. 19.00** w kościele św. Mikołaja przy ul. Kopernika 9.

* * *

Oplatek dla Klubu Seniora, Bractwa św. Anny i Parafialnego Koła Przyjaciół Radia Maryja odbędzie się w czwartek **12 stycznia o godz. 16.00** w sali kolumnowej na wikarówce. Zaprasza opiekun, Ksiądz Prałat Antoni Sołtysik.

Parafia św. Mikołaja w Krakowie, ul. Kopernika 9, tel. 12/431-22-77

PeKaO S.A.III O/Kraków: 58-1240-2294-1111-0000-3723-4113

<http://www.parafiamikolaj-krakow.pl/>